

15 JAAR ERVARING IN ANTWERPEN MAAKT VERDRAAGZAMER

Ingedoekt en toch 'n toffe madam

11/05/2013

Een jong meisje uit een blanke randgemeente kijkt wel eens raar op als ze aanspoelt in een multiculturele grootstad. Maar Helena Schoeters leerde ook snel dat er veel grotere problemen zijn dan de kwestie of iemand al dan niet een hoofddoek draagt.

2 FOTO'S

Antwerpen, met mensen van alle kleuren.

Als 18-jarige kwam ik in Antwerpen wonen, recht uit de voor 99,9 procent exclusief blanke gemeente Kalmthout. Er werd daar wel eens gevloekt op 'ollanders', maar een moslim, dat had ik nog nooit gezien. Een homo trouwens ook niet (of toch wel, weet ik achteraf, maar in Kalmthout werd daar niet over gepraat). Om maar te zeggen: diversiteit, nul komma nul ervaring. Wat ik wel meekreeg van mijn ouders: iedereen is gelijk en verdient respect en '*verder gene zever*'. Wat ik ook meekreeg: een grondig wantrouwen tegenover alles wat naar religie en vooral religieus fanatisme ruikt.

Tot zover mijn achtergrond. U kan zich voorstellen dat ik grote ogen heb getrokken, die eerste maanden in Antwerpen. Mensen van alle kleuren en maten. Vond ik dat raar? Ja. Bedreigend? Een beetje. Wat dacht ik als ik een vrouw met hoofddoek zag rondlopen? Weer iemand die gebukt gaat onder het juk van religie. En ook: ocharme, gearrangeerd huwelijk, geen Nederlands, onderdrukt door haar man, mag waarschijnlijk amper buiten. De markt van het Laar in Borgerhout was een bevreemdende plaats, vol van top tot teen in het zwart gehulde dames. Waar ik me toch niet helemaal op mijn gemak voelde.

Tot ik op vakantie ging in Jordanië, Syrië en Marokko. Daarna associeerde ik de markt van het Laar ineens met vakantiegevoel. Tot ik naar de Marokkaanse hamam in Antwerpen-Noord ging en aan de praat geraakte met een assertieve, toffe, perfect Nederlandssprekende blote madam, die daarna voor mijn ogen laag per laag transformeerde tot de gehooftdoekte dame in de straat die ik altijd met zoveel medelijden had bekeken. Daar gingen mijn vooroordelen.

Arabische tantes

Ondertussen zijn we 15 jaar verder, ben ik getrouwd met een Belg van Iraakse origine en heb ik er een hele rist aan Arabische tantes, schoonzussen en (achter)nichtjes bij gekregen. Sommigen met, anderen zonder doek op hun hoofd. De eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat de mondigste en vrolijkste onder hen vakkundig ingedoekt is. Uit overtuiging. En ik ben grote fan van haar. Ook van haar hoofddoek? Dat vind ik ondertussen mijn zaak niet meer. Dat ze ermee doet wat ze wilt.

Ben ik in die 15 jaar religieuzer geworden? Zeker niet. Mijn afkeer voor het misbruik van religie door machtshebbers – of het nu presidenten aan de andere kant van de wereld of huisvaders in Borgerhout zijn – om oorlog, onderdrukking en haat te verantwoorden, is alleen maar toegenomen. Hypocrisie, alomtegenwoordig in elke georganiseerde religie, maar ook grondig ingebakken in de Vlaamse klei, beschouw ik als mijn vijand nummer 1. Maar dat staat los van mijn respect voor individuen die om welke reden dan ook beslissen om zich zus of zo te kleden. Tegenover mensen ben ik verdraagzamer geworden. Ik heb beseft dat mijn zogenaamde open blik op de wereld in het verleden vooral gold voor de mensen die in dat wereldbeeld pasten. En ik durf te zeggen dat dit voor de meerderheid van mijn collega-progressieven geldt. Ik ben vaak genoeg nors of inefficiënt behandeld door mensen achter een loket zónder stof op hun kop, om intussen mijn prioriteiten te stellen. Een glimlach en een vlotte bediening maken me na 15 jaar omgaan met stedelijke administratie al heel gelukkig. En laten we voor de rest alsjeblieft stoppen met erover te praten. Er zijn nog zoveel andere problemen die we moeten oplossen.

Wie? Zangeres en parlementair medewerkster Groen.

Wat? Vijftien jaar contact met de Antwerpse realiteit heeft als resultaat dat elk medelijden met gehooftdoekte vrouwen volledig is verdwenen.